Dinu
Săraru

Crucea Râmnicului

Un gând inspirat, de mare ispravă, l-a condus pe Arhiepiscopul cărturar Dr. Varsanufie la decizia de a institui o distincție nobiliar identitară pentru Eparhia sa cuprinzătoare simbolic și a geografiei Olteniei de sub munte, Crucea Râmnicului – oraș și Eparhie de asemenea de sine în spațiul oltenesc. Este prilejul să fac o dată cu prețuirea deosebită față de acest act ctitoricesc o scurtă însemnare – sper lămuritoare – pentru cei de azi. Așadar, la 1370, sub domnia lui Vladislav I (Vlaicu Vodă), Patriarhul Filotei al Constantinopolului hotărăște împreună cu Domnul zidirea Mitropoliei Ortodoxe a Severinului, a cărei existență s-a petrecut până la 1503, când sub Radu cel Mare această instituție covârșitor importantă pentru istoria Bisericii Ortodoxe Române se mută la Râmnic cu titlul de Episcopie a Râmnicului – Noul Severin (în același sinod se hotărăște și crearea Episcopiei Buzăului). Râmnicul a fost de atunci Noul Severin al Episcopiei care în 14 noiembrie 2009 este înălțată la rangul de Arhiepiscopie odată cu ridicarea în jilțul arhiepiscopal a Episcopului Gherasim.

Semnificația nobiliară a Crucii Râmnicului este încărcată de o istorie rezonantă pentru dezvoltarea salbei de mănăstiri vâlcene, aproape toate legate de acte ctitoricești voievodale, care astăzi se constituie într-o vatră de creștinătate cu nu mai puțin de 43 mănăstiri, în afară de schituri și așezări schimnice. Crucea Râmnicului este menită să recunoască în timp, dar și la timp, dăruirea și uneori chiar jertfa precum și devotamentul și hărnicia unor căuzași ai credinței creștine ortodoxe din Vâlcea și din afara Vâlcii, care nu și-au precupețit osteneala, contribuind la sporirea și consacrarea tradiției ctitoricești, monastice și cărturărești atât de diverse a unui climat și depozit de spiritualitate venind să susțină identitatea Râmnicului în ipostaza de Noul Severin și apoi Arhiepiscopal Râmnicean.

Am înțeles că această distincție va fi făcută publică în ziua de azi, 8 iunie 2018, când se împlinesc patru ani de păstorire râmniceană a ierarhului Dr. Varsanufie. Sunt patru ani în care în geografia Eparhiei Vâlcene au fost înființate unsprezece mănăstiri noi, dintre care amintim pe cea a Sfântului

Calinic de pe lângă Catedrala Râmnicului, a lui Antim Ivireanul, a Înălțării Sfintei Cruci, din dealurile din apropierea urbei Râmnicului Vâlcii, cea din extremitatea sudică a ținuturilor vâlcene din localitatea Ghioroiu, în sfârșit, mănăstirea închinată Patriarhului Iustinian Marina în satul lui natal, Suiești, în care s-a zidit și o biserică nouă și o casă țărănească muzeu amintind de casa părintească a marelui patriarh. În acești patru ani, au fost remarcate sporirea și întinerirea prin restaurare a Palatului Arhiepiscopal înălțat de Sfântul Calinic, casele și locuința acestuia din timpul păstoririi sale la Râmnic, Parcul Arhiepiscopiei, de hectare întregi transformate așa cum se vede și azi într-o gură de rai a florilor și a arbuștilor florari, sădirea unor sute de tei, sute de cireși și de meri și de caiși și de vișini, îmbrăcarea în tablă de aramă a acoperișului palatului și a turlelor catedralei, busturile în bronz ale poetului Mihai Eminescu și al Patriarhului Iustinian, iar în oraș bustul în bronz al Sfântului Antim Ivireanul. Alături de acestea sunt dator să atrag atenția și asupra unei publicații doctrinare trimestriale intitulată *Martyria* de cea mai frumoasă ținută editorială și cu o deschidere cuprinzătoare spre colaborarea cu personalități prestigioase ale Ortodoxiei și, în general, ale culturii românești.

Închei cu încrederea că această nobilă distincție, Crucea Râmnicului, își va afla un loc meritat prestigios și meritoriu în recunoașterea unor opere și personalități semnificative pentru cultura și Ortodoxia românească.

